

Melike Koçak

can
çağdaş

Can Çağdaş

Hiçkuşu, Melike Koçak
© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı i i olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2022, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 2.000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan
Düzelti: Ebru Aydın
Mizanpaj: Emin Petek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,
Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5618-4

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

MELİKE KOÇAK

HİÇKUŞU

ÖYKÜ

can

Melike Koçak'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

99 Beyit: Divan Şiirinden Beyitler ve Çözümlemeleri, 2008
Beşinci Pencere: Cemil Kavukçu Kitabı, 2008

MELİKE KOÇAK, 1978, Zonguldak doğumlu. Edebiyat öğretmeni. 2000'lerden bugüne çeşitli kültür, sanat, edebiyat dergileri ve internet portallarında inceleme, eleştiri yazıları, öykü ve röportajlar yayımlıyor. Can Yayınları'ndan basılan *99 Beyit* adlı kitabın üç yazarından biri. Aynı yayınevinden, *Beşinci Pencere: Bir Cemil Kavukçu Portresi* kitabını hazırladı. Yürütücüsü olduğu "Göçmen Harfler: Mülteci Kadınlarla Yazı Atölyesi" kapsamında yazılan öyküleri yayına hazırladı.

İçindekiler

KUŞ

Kıyamet 17
Kuyu 21
Yas 27
Şakkıdı da Şakkıdı 35

ÇAN

Filtre Kahve İçen Serçe 47
Gözde Yüzen Balık 51
Kuş Doğuran Karınca 55

TEN

İncir. Çıtırt. Bal. 61
İki Zoka. Bir Kesikbaş. 65
Kumru Yutan İnsanın Hikâyesidir Bu 69

MASAL

Bulut ile Kuyu 77
Yokuş 81
Virgül 83
Leyal ile Hiçkuşu 85

"Bir beyaz balinanın karnında uyumak
istiyorum artık."

Didem Madak, "Ağlayan Kaya"

"hey kaptan
ne balinayım ben şimdi inadı içinde
ne senin mavi balinan."

Gülten Akın, "Balina"

"Yakınlarda bir balinayı parçalıyordu bir kıyı."

Elif Sofya, "Balina"

"hizasız dağılsa ya bir Stravinisky çılgınlığı
geçelim gürültüyü, balinalara gelelim
Yarıklarımızda mavinin öfkesi öyle yüksek"

Asuman Susam, "füsunkâr"

Tante Rosa, Dirmit,
ve Hayriye'lere...

Kuş

KIYAMET

Ceviz ağacının dibinde bir ceset bulunmuş. Pipisinde kırmızı kurdela bağlıymış. Ağzında kocaman tek gözlü yeşil bir ceviz tutuyormuş. Etrafı kırmızı rujla çizilmiş sağ memesinin ucu yanıkmış. Sol memeden, bam, vurulmuş! Cesedi, kör bir karga görmüş ilkin.

Kıyamet!

Çünkü epeydir sokaklar boşmuş. Burunlarının ucunda kurumuş sümükleri, dizlerinde üst üste yuvalanmış kabuklarıyla çocuklar bağrış çağrış oyun oynamıyormuş. Kapıların önünde halılar yıkanmıyor, demli çaylar içilmiyor, çekirdek çitlenmiyor, eller belde kavga edilmiyor, camdan cama dedikodu edilmiyor, pencereden pencereye gerilmiş iplere çamaşırlar asılmıyor, kızların saçları çekiştire çekiştire atkuyruğu toplanmıyor, ellere kına yakılmıyor, geline abisinden bir zincir, halasından cumhuriyet altını, damadın amcasından 100 euro takılmıyor; masa altlarında viskilere kolalar, fantalar karıştırılmıyor, sürmeli gözler jölelenmiş saçlara göz kırpmıyor, cep telefonlarının mesaj ışıkları yanıp sönmüyor, anneler kızlarını çimdiklemiyormuş; mutfaklardan kızarmış patates, patlıcan, biber kokuları yayılmıyor, buna da şükür, Allah olmayanlara da versin denmiyor, sokak ortasında kazanlar kaynayıp oldu da bitti maşallahlı kesme biçmelere

nohutlu-tavuklu pilav pişirilmiyormuş; avuç içleri terli, tırnakları simsiyah çocuklar oyundan alınıp usta yanına çırak verilmiyor, omuzlar dimdik, eve yürünmüyormuş; temizlikten dönenler eşarplarının ucunu sıkıca bağlayıp ellerinde ekmek, ayçiçek yağı, makarna poşetiyle yokuşu ıhlaya ıhlaya çıkarken sabah astığı çamaşırları toplamayı ama önce ocağa bir tencere su koymayı düşünmüyormuş; hırıldayan kamyonetler evlerin önüne aksıra aksıra park edilmiyor, ütühanelerin buharında sararmış, pantolunun belinden yarısı dışarı sarkmış terden sırılsıklam fanilaların ağırlığıyla ana avrat düz giden küfürleri patronlara savura savura akşam çayı kahvelerinin yolu tutulmuyor; kıyılardan köşelerden çekiç sesleri, batsın bu dünya, acı çekmek özgürlükse özgürüz ikimiz de yükselmiyormuş.

Nerede kalmış kahvelerde okeye dönmeler, simli yaldızlı ojeler sürüp de köşe başlarında tırnak uçlarını kemirirken göz süzmeler, ayakkabıların topuklarına basa basa yürümeler?

Sarı saçların, esmer tenlerin tepesinde rengârenk disko topları dönmez, mikrofonlar çalışmaz, elektrosazların tellerine vurulmaz olmuş çoktan. Bardaklar çatlak, raflar yağlı ve örümcek ağı kaplı, aynalar kırıkmış artık.

Fahriye Ablalar, Tanya'lar, Dora'ların hikmetinden sual eylemek ayıplanır olmuş.

Sedef Abla da nicedir görünmüyormuş, dahası, perdeleri sımsıkı kapalıymış.

İşte bu haberci kör karga tam da böyle bir vakitte ağzındaki defi çala çala ceviz ağacı ölü doğurmuş ceviz ağacı ölü doğurmuş diye çığırmaya başlamış. Olanlar olmuş.

Karnı midesine yapışmış kediler, dişleri kırık fareler, topal köpekler, sırtı kambur karıncalar, bi' deri bi' kemik kalmış serçeler, çığlığı içine kaçmış martılar duyunca onu yıkıntılar, yağlar, kirler, çizikler, naylon torbalar,

kâğıt çantalar, pet şişeler, mazotlar, kusmuklar, irinler, spermler arasından başlarını kaldırmış, ağır aksak atan kalpler, endişeli bakışlarla etrafı kolaçan etmiş, bir ıslıkla kıpraşıp dört sokağın kesiştiği suyu çekilmiş kuyunun başında toplanmışlar.

Kör karga dile gelmiş. Duyduklarına inanamayan cümle nebat, şaşmış kalsa iyi; yapışık karınlar ile mideler birbirinden ayrılmış, kırık dişler etinden bitivermiş, aksayan ayaklar koşuya durmuş; kambur sırtlar dikleşmiş, kemikleri et bağlamış, damarlara kan yürümüş. Çığlıklar kaplamış şehrin göğünü. Kol kola girip gitmişler ceviz ağacının dibine.

Evvela pipisindeki kırmızı kurdelayı çözmüşler cesedin, yıkamışlar memesinin çevresindeki boyayı, yanıkları yalamış, kurşunu söküp çıkarmışlar. Ağzındaki kocaman tek gözlü cevizi dikmişler toprağa. Çevrelemişler sonra etrafını. Hep bir ağızdan çığırmışlar; ceviz ağacı ölü doğurmuş, ceviz ağacı ölü doğurmuş! Kıyamet, kıyamet!

Ağaç, dökmüş cevizleri pat pat da pat pat! Zemin çatırdamış iniltilerle. Gök yere inmiş gümbür de gümbür. Kaldırımlar zıp zıp zıplamış da konmamışlar yerlerine. Denizler çalkalanmış da çalkalanmış. Ağlamaklı, titrek, öksüz sokakların gözleri faltaşı gibi açılmış. Işıklar saçılmış kamaşmalarından. Rengârenk. Halaya durmuşlar yıkıntılar üzerinde.

Ve dile gelmiş ceset. Haberci kör karga konmuş başına. Yanlarında kocaman tek gözlü ceviz. Kıyamet kıyamet kıyamet demişler hep beraber, ne şahane kıyamet!

KUYU

Şimdi.

Sardunyaların kahkahalarıyla inlettiği mahalleye uyku erken indi bu gece.

Sağına yatan sağında, soluna yatan solunda, sırtüstü yatan sırtüstü kaldı yatağında. Kimisi, bacaklarını karnına doğru sıkıca çekmiş, ellerini de bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Rüyalar, karanlığın koynundan çıkıp geliyor, gözkapaklarını kıpırdatıyordu kiminin. Ürkek, titrek, kararsız kıpırtılardı bunlar.

Mışıl mışıl değil de, tıs tıs, hırıl hırıldı gecenin sesleri.

Kopkoyu gecede iki kadın uyanıktı. Soğuk, sopsoğuk bir uyanıklıktı onlarınki.

K.

Midesine düşen keder topunun açtığı yaralara sürecek merhem bulamamıştı K. Yemek borusundan yükselip ağzına doluveren can yanığını söndüremedikçe nefesi daralıyordu. Ne yapsa bilemiyordu. Televizyonun düğmesine bastı. Ekranın ortasında ışıktan bir çizgi belirdi kayboldu. Karardı. Böylesi daha iyi dedi.

Tülleri kenara sıyırdı, pencereleri açtı. Masasına oturdu. Kâğıdını, cımbızını çıkardı. Hokkasını doldurdu. Soğuk, kimsesiz karanlığın içinden yuvarlaklar, çizgiler, noktalar kopuyor; kâğıda düşene kadar D a Z H y S ü s O... oluyordu. K., bir kâğıda bir havaya bakıyor; düşenleri yakalayıp, cımbızla hokkaya batırıyor, sonra yan yana alt alta üst üse diziyordu. Ne çok harf dizmesi gerekiyordu. Arada, önüne dökülen saçlarını eliyle arkaya atıyor, önüne düşsün, harfleri yakalamasını engellesin istemiyordu. Hiçbir harfi kaçırmamalıydı. Eksiksiz, nasılsa öyle olmalıydı, gerçek nasılsa öyle. Uzun ince parmakları hızlı hızlı hareket ediyordu. Yakalayamadığı harfler olmuyor değildi. K., üzülüyordu. Vazgeçmiyor, baştan almaktan üşenmiyor, yeniden düşünüyor, yeniden kuruyordu. Kaçırdıkları kâğıdın ortasındaki delikten düşüyordu. Nereye, bilmiyordu. Bildiğini anlatmaya hiçbir metafor yetmezdi. Kuru, çukur, kara delik, boşluk. Hayır, hiçbiri değildi. Hem hiçbirinin suçu yoktu ki. Bildiği; yutuluyor, öğütülüyor, tuu deyip fırlatılıyordu harfler. Bazen, bazen eğilip büküldüğü dile geldikleri de olmuyor değildi. Dile gelen, yetmiyordu. Karanlıktı. Çok karanlık.

Bir kırkayak masanın çiziklerinden kâğıda doğru yol alıyor mürekkep damlalarını temizliyor, yer açıyordu K.'ye. K., yakalıyor ve diziyordu. Noktasını, virgülünü düşünecek zamanı yoktu. Acele etmeliydi. Kan çanağına dönmüş gözleri şıpır şıpır akıyor, dizdiklerinin mürekkebinin kurumasına izin vermiyor, mürekkebi dağıtıyor; K. hem kendine hem mürekkebe kızıyorken kırkayak imdadına yetişiyordu. Ama bir türlü istediği gibi olmuyordu. Tamamlayamadığı kelimelerin eksik kalan harflerini gözlerken yenilerini kaçırıyor, gözünün önündeki son görüntüyü anlatmayı bir türlü bitiremiyor, her şey unutulacak, her şeyi unutacağım diye telaşlanıyor, eli ayağı birbirine dolanıyordu. Yerde boylu boyunca uzanmış,

kafasından boynuna kederli, kimsesiz bir kanın sızdığı bu kişiyi unutmamalıydı.

Karanlıktan kopup düşenlere daha da dikkat kesildi. En azından dedi, en azından beklediğim o iki... derken yakaladı düşenleri 1 ve 9. Yan yana getirmeliydi. Bu titreme de nereden çıkmıştı? Olacak iş miydi? Yeterdi, bunlar da yeterdi. Saçları önüne düştü, gözleri görmez, elleri tutmaz oldu. Düştü 1 ve 9. Meçhule.

M.

Pencereleri, balkon kapısı arkasına kadar açıktı. Tüller yana doğru toplanmıştı. Turuncumsu bir ışık vuruyordu duvara. Işığın vurduğu yerdeki soluk resimde bir kadın, bacaklarını uzatmış, sırtını bir ağaca dayamış, nehrin içindeki balığa bakıyordu. Işığın vurmadığı yerler kopkoyu bir sırdı. Bir kırkayak kadının baktığı nehre doğru yürüyordu.

M., televizyonun karşısındaki ikili koltuğa bağdaş kurmuştu. Sağ avucunda kumandayı tutuyordu. Bir parmağı tuşların üzerinde geziniyordu. Ekrandan yayılan ışık, M.'nin yüzünde dağılıyordu. Sesler, sözcükler de.

Bir musluk durmadan damlıyordu tıp tıp, tıp tıp.

M. tuşlarda gezinmeyi aniden bıraktı. Kumanda düştü. Topuzu dağıldı. Nefesi ilk "hıııı"da kaldı. Bacaklarını karnına çekti. Sarıldı.

Bakışları turuncu ışığın içindeki kadına kaydı. Balık nehrin içinde yüzerken yüzü belirsiz biri, kolunu havaya kaldırmış oltayı nehre sallıyor, kadın yerinden kalkmış oltayı tutan kola hızla atılıyordu. Kırkayak nehrin öbür tarafında geçmişti.

Televizyondan yetikili olduğu sesinden belli birinin cümleleri yükseliyordu:

...olayınfaillerimutlakabulunacak
bumünferitbirolay
ihmalvarsaortayaçıkarılacaktı
kimsebuülkeninbirlikberaberliğinibozamaz...

M. koltukta yavaşça doğruldu. Bacaklarını yere uzattı. Kalktı. Bir sigara yaktı. Banyoya gitti, su kabını doldurdu. Musluğu iyice sıktı. Gözlerinden akan yaşları koluyla sildi. Sardunyalara su verdi. Kurumuş çiçeklerini, yapraklarını topladı. O topluyordu, çiçekler, yapraklar hızla kuruyordu. Topluyor kuruyor, topluyor kuruyor, topluyor kuruyor. Vazgeçti. Köklerinden çıkardı fırlattı. Bitler saçıldı dört bir yana. Beyaz, yapışkan. Sigarasının ateşinde yandılar cız cız. Söndü sigarası M.'nin. İzmariti toprağa batırdı. Su döktü. Gübre dedi, gübredir nihayetinde. Toprak yaşasın bari. Bakışları karanlıkta asıldı kaldı.

Bacalar yıkılıyor, kiremitler uçuyordu. Kaldırımlardan bir koku yükseliyor, şehri kaplıyordu. Asfalt çatlamış, parke taşlar yerlerinden fırlamıştı. Zemindeki çatlaklardan, kırıklardan, boşluklardan hüzünlü bir sessizlik, kırgın bir kan, sessiz bir çığlık akıyor, yolunu arıyordu.

Nehirdeki balık bir oltanın ucunda çırpınıyor, kırkayak nehrin öbür tarafında yoluna devam ediyor; kadın, oltanın ucundaki balığın ağzına takılan çengeli çıkarmaya çalışıyor, çıkaramıyor, parmakları kanıyor, ayakları suyun içinde kayıyor, dengesini sağlayamıyordu. Oltayı tutanın ağzının kıyısından pis bir sırıtış damlıyordu toprağa.

Canlı yayında son dakika açıklamaları devam ediyordu.

Karanlıktan harfler dökülüyordu. M., mandalları söktü bakışından, dört açtı gözlerini, harfleri eteğine topluyor şimdi. Kuruyan sardunyaların saksılarına boşaltıyor. Topluyor boşaltıyor.

Sonra. 1.

Sabah oldu. Saatler çaldı. Ertelemelere basıldı. Kadere kızıldı. Kiralar, faturalar, taksitler, ekstreler hatırlandı. Yorganlar bir ayak darbesiyle atıldı. Gerinildi. Başlar kaşındı. Düşen pijamalar çekildi, toplanan gecelik etekleri açıldı. Banyoya doğru yol alınırken kimse gördüğü rüyaları hatırlamıyordu. Servise yetişmek, trafikte sıkışıp kalmamak, bir tost poğaça çay kahveye vakit bulabilmek... istenirken, derken derken herkes yoluna koyuldu. K. ve M. hariç.

Sonra. 2.

İkinci bir emre kadar harflerin karanlıklardan kopup dökülmesi, anlamlı şekilde dizilmesi yasaklandı. Harf toplayıcılarına kelimeler listesi gelecek, listedeki kelimeleri kullanmayı kabul edenlerin kâğıtlarına makul sayıda harf, fatura bedeli karşılığı her gece belirtilen sattlerde dökülecekti.

K., harflerden ümidini iyice kesip eline bir iğne aldı. 1 ve 9'un kayıverdiği zifirî karanlık meçhulü kazmaya başladığı sırada M., topladığı harfleri K.'nin kâğıdına döküverdi. Önce kendi saçlarını topladı, sonra K.'nin. Birbirlerinin gözyaşlarını sildiler. Birbirlerinin sigarasını yaktılar. Olacak, bu sefer olacak, kimse artık unutamayacak dediler.

Mevsimlerden kış, aylardan ocaktı. Güneş ne kadar da parlaktı.

YAS

Güvercinler –

Güvercinlerin titrek fısıltıları dolaşıyor avluya bakan evlerin pencelerinde. Avludaki incir ağacının dallarından harfler düşüyor karla kaplı toprağa. Güvercinler, dökülen harfleri taşıyor gagalarıyla incir ağacının kovuğuna.

Kar durmadan yağıyor. Harfler dallardan düşüyor. Güvercinler harfleri taşıyor.

Yağıyor kar. Düşüyor harfler. Taşıyor güvercinler.

Kar. Harfler. Güvercinler.

Köpekler hiç susmuyor.

Ben –

Aklım, kalbim kevgire dönmüştü coğrafyanın acısından. Oysa, onu ne sevmiş ne de ondan nefret etmiştim. Yazsam, deliklerim kapanacaktı. Emin de değildim. Başka n'apabilirdim? Bilmiyordum. Yıllık iznimin kapısını çaldım, bana on beş gün müsaade.

Evdeyim. Gazete kupürleriyle öykü yazıyorum. On birinci günümdeyim. Öykü bitti bitecek. Son sancısı. Ne var ki deliklerim kapanmadı. Aksine kocaman kocaman oldular. Demek yanılmışım. Ne önemi var? Peki o son ne olacak?

Gece. Kar. Köpekler.

Yatakta döndüm durdum. Yoruldum. Kalktım. Perdeleri açtım. Bir sigara yaktım. Sokağın ışığını izledim. Mandalina yedim. Su içtim. Yattım. Işığa düşen karlara baka baka dalmışım.

Kapının zili çaldı. Kalkmadım. Tekrar çaldı. Saate baktım. Sağdan sola döndüm. Tekrar çaldı. Tumturaklı bir küfür savurdum. Yorganı başıma çektim. Merdiven temizlik parasını almaya gelmiş anneyle oğul, doğalgaz faturasını okuyacak görevli, kredi kartınızı teslim edecektik –sanki istemişim gibi– diyerek zarfı uzatacak bir motokurye; Sedef'e geldim bacım, çaldım çaldım açmadı kapıyı, bi' basıversen otomata da kapısına çıksam diyen uzun paltolu, gözleri kasketine kaçmış, bıyıktan teşekkül Cemil Efendi, abla kusura bakma yine senin zile bastık ama biliyorsun bu Ayten Hanım hâlâ yaptırmadı zilini, su sipariş etmiş de... Artık, hangisiyse ona kondu küfürlerim.

Uyuyamadım. Zorlasam başım ağrıyacaktı. Kalktım. Pofuduk terliklerimi giydim. Ayaklarımı sürüye sürüye banyoya gittim. Klozet buz gibiydi. Ürperdim. Aynanın önündeki kelebek tokayla saçlarımı tutturdum. Yüzümü yıkadım. Hırkamı giydim. Makineye filtre, kahve, su. Düğmeye, tık!

Köpekler, susmuştu. Kar hâlâ yağıyordu.

Ev soğuktu. Fatura korkusundan kombiyi açmıyor da değildim. Ama ısınmıyordu işte bugünlerde. Üşüdüm. En kalın şalıma sarındım.

Kahve, fokurduyordu. Kokusu eve yayılmıştı. Fındık. Hadi, biraz neşe. Cık.

Salon, darmadağınıktı. Bardaklar, portakal, mandalina kabukları, kurabiye kırıntıları. Dergiler, gazeteler, kitaplar, filmler. Kupürler, kupürler... İlmiklerinin yarısı şişten çıkmış, ne olacağını bilemeye bilemeye örmeye

devam ettiğim örgünün renk renk ipleri birbirine dolanmış. Her şey her yerdeydi. Yerdeki dağınıklıkları ayağımla bir kenara toparladım. Tabaklar üst üste, en üste kâse, içine bardaklar; fincanlar parmaklara takılı, doğru mutfağa. Süpürme işi, sonra.

Depresyon fincanım kirliymiş. Yıkadım. Şarttı. Saçmalama dedi iç ses, ağzına terlikle vurdum. Hırkası varsa fincanı neden olmasın a canım! Kahvemi doldurdum. Kabuk tarçın da attım içine. Masamın üzerindekileri kolumla kenara ittim. Bilgisayarı önüme çektim. Dışarı çıkmaya hiç niyetim yoktu. Bugün gazetesiz, kupürsüz de geçebilirdi. Çalışmayacaktım. Zaten o son cümle ne aklıma düşüyordu ne de onu filmlerde, kitaplarda, kupürlerde bulabiliyordum.

Bilgisayarın düğmesine bastım. Açılmasını bekledim. Bir elim peteğin üzerinde, öbüründe kahve. Avluya baktım. Bembeyaz. Bir kedi miyavlıyordu. Pencereyi açtım. Giriş katındaki Ayten Hanım, sarıp sarmalamış, kucağına almış evine giriyordu. Zilini tamir ettirmemesine kızmaktan vazgeçtim. Sardunyalarıma üzüldüm. Kar altında kalmışlardı gece boyu. Bu sene nasıl da tedbirsiz davranmış, yakalanıvermiştim bu ilk kara. Eldivenlerimi giydim. Pencereyi tekrar açtım. Çiçeklerin yapraklarından, toprağından karları temizledim. Hâlâ çiçek çiçeklerdi. Kırmızı, ebruli, pembe. Sıcak illerden getirmiştim onları buraya. Yurtsuz, zamansız şaşkın güzellerim benim derken, çıt! Çiçeği kıpkırmızı bir dal. Hemen su bardağına koydum. Büyük torbaları kestim. Sehpaya serdim. Saksıları üzerine koyup tepeye doğru topladım. Bağladım. Delikler deldim üzerlerine. Saksıları yerlerine dizdim. Pencereyi kapadım. Donmuştum. Parmaklarım kıpkırmızıydı. Ipıslak eldivenleri peteğin üzerine serdim. Yüzümü gözümü sildim. Yanaklarıma, ellerime krem sürdüm. Kahvem soğumuştu. Yenisini doldurdum.

Masaya oturdum. Peş peşe kocaman yudumlar aldım kahvemden. Mail'lerime baktım. *hesap ekstreleri, fatura ödendi bilgileri, mudo'da büyük indirim, gittigidiyor'da yılın fırsatı, my biletler, biletix'ler, yoga kursları, spor salonu kampanyaları*... seçtümünüsiloturumukapat.

Gazetelerde gezindim. *yoğun kar yağışı yurdu teslim almış-tı. okullar tatildi. istanbul'da vatandaşlar özel araçlarıyla trafiğe çıkmasın-dı. yoğun kar yağışı yurdu teslim almış-tı, köy yolları kapanmış-tı, okullar birçok ilimizde tatil edilmiş-ti, istanbul'da ana trafoda arıza var-dı, doğalgaz kesintisi bir saate yakın sürecek-ti... yoğunkaryağışıyurduteslimalmıştı işte!* Bunu iyice bir anladım. Başka da bir şey anlamadım. Bir vukuat yok demek ki, dedim. Geceleyin hiçbir ev *basılmamış*, kimse *gözaltına alınmamış*, kitaplara yeni *davalar* açılmamış, kimse kimseye *kızmamış*, demeçler verilmemiş, kimseler *bilinmeyen dillerde* konuşmak istememiş, *boşaltılmış mahalle* de yok, herkes yerinde yurdunda, çocuklar *taş attığı için h a p s e t ı k ı l ma mış*, hiçbir çocuğun *kış deliğinde* yaralar açılmamış, kulağı delik *köpekler toplanıp* öldürülmemiş, kedilerin *bacakları kesilmemiş*, bebek doğurmak istemem diyen *tartaklanmamış*, transın döner bıçağıyla *kafası kesilmemiş, küfürler* edilmemiş, *zam* da yapılmamış, yeni *yasaklarımız* da yok. Yok valla! Oh âlâ! Kalplerimiz kadar temiz bir gün. O halde, sepet sepet yumurta sakın beni unutma unutursan küserim gözlerimden öperim notu sana hediye gün! Ama yok, böyle olmazdı, bu hiçbir vukuat olmamışlıkta bir bit yeniği vardı. Bakındım bakındım, göremedim. E, tamam sevinmesini bilsene, dedim. Mademki dışarı çıkıp gezip dolanmayacağım, günlerdir kimseleri gördüğüm de yok, ne güzel bu; sosyal medya mahallesinde gezeyim. E boş boş gezmek de olmaz şimdi. Dur, şu sardunyaların fotoğrafını koyayım da kış vakti milletin aklını başından alayım.

Güvercinler –

Güvercinlerin kovuğuna harfler taşıdığı incir ağacının gövdesindeki çatlaklardan kanlar sızıyor. Güvercinler, kovukta biriktirdikleri harfleri gagalarına alıp kana batırıp yan yana diziyorlar karın üzerinde. Ağacın dallarından harfler düşmeye devam ediyor. Güvercinler, harfleri dizdikçe, açılan çatlaklar derinleşiyor.

u...t...r...s.....l...b....z....k....r....s....

Ben –

Delik deşiğim. İçim ayaz.

İşte, şimdi herkes sokağa dökülecek.

Sonra değil, şimdi; diyorum. Bunu, bir şairden[1] –hem de değiştirerek– çaldığımı, o zaman fark etmiyorum.

İşte, şimdi herkes sokağa dökülecek!

Ne aradığım cümle ne darmadağınık ev ne süpürülecek kırıntılar ne habersiz haberler ne yoğun kar yağışı altındaki Türkiye... ne ne ne ne...

İşte, şimdi, herkes sokağa dökülecek!

Güvercinlerben – Güvercinlerleyim. Avluda. Kar dinmiş.

un..t...rs... ka...im.... k...rus...

Yerde, yan yana dizilmiş, kan kokulu harfler.

un..turs... kal..im... kurus...

Güvercinlere bakıyorum. Fısıltıları kesilmiş. Gözleri terli. Gagaları kıpkırmızı.

Bana bakıyorlar. Ağacın kovuğuna yürüyorum.

1. Behçet Necatigil, "Şimdi Değil Sonra", *Sevgilerde*, Can Yayınları, İstanbul, 2005.

İncir ağacının çatlakları kan kuyusu. Oluk oluk akıyor kan. Kovukta kalan harflerden alıyorum. Boşluklara yerleştiriyorum.

un..tursa.. kal..imi.. kurus...

İncir ağacının kökleri gürültüyle toprağı yarıyor.

İşte, şimdi, herkes sokağa dökülecek!
diyorum. Hadi!

Kardan bir atkı örüyoruz güvercinlerle. Ağacın dallarıyla tutturuyoruz kelimelerimizi atkının üzerine.

İşte, şimdi, herkes sokağa dökülecek!
diyorum. Hadi! Çabuk!

İncir ağacının çatlaklarına örtüyoruz atkıyı. Köklerine tutunuyorum ben. Dallarında 34 güvercin!

Havalanıyoruz şehrin göğüne. Sokaklar, caddeler üzerinden uçuyoruz. Güvercinler, çığlık çığlık çığlık.

Köpekler havlıyor da havlıyor.

Şimdi, diyorum, az sonra, herkes,
diyorum sokağa... Devam, devam uçmaya.

Meydanların üzerinden, parkların üzerinden uçuyoruz. Yorulduk, diyor güvercinler, yorulmak yok, diyorum, az kaldı, diyorum, çok az herkes, *çıkacak*, biliyorum şimdi / değilse / *ne zaman?*

Yorulduk, diyor güvercinler. Dönelim avluya. Yok, diyorum, olmaz, *d ö k ü l e c e k l e r* sokağa.

Biz, dönüyoruz, sen devam et istersen diyor 34 güvercin. Gözleri simsiyah, sesleri tel tel, gagaları kıpkırmızı.

O y s a , h e r k e s s o k a ğ a d ö k ü l e c e k t i , diyorum.

Oysa ...

Evdeyim.

Ne kahve ne tarçın kokusu evdeki. Soğuğa karışmış kan kokusu. Yanık.

Güvercinlerleyim. *34* güvercin. Yorgun. Sardunyalara serdiğim torbaları atıp üzerlerine oturuyorlar. Odaya girip çıkıyor, kurabiye kırıntılarını yiyiyorlar.

Kupürlerle yazdığım öyküyü yere serdim. Kardan atkıdaki kan kokulu harfleri teker teker söktüm. Atkıyı, güvercinlerin üzerine örttüm. Örtünün altından başlarını çıkardılar. Bana baktılar. Atkıdan söktüğüm harfleri, öyküde boş kalan satıra dizdim.

Kar yeniden yağmaya başladı. Sardunyalar kıpkırmızı. Köpekler sessiz.

Güvercinlerle ağlıyoruz biz.

ŞAKKIDI DA ŞAKKIDI

Züccaciyenin orta yerinde tomur tomur bir güldü Mukadder. Bize göre. Mahalleli içinse... ha ama bir dakika, onların dediği olmaz şimdi, yok, vallahi olmaz, ayrımcı bir dil filan, hiç doğru değil. Gerçi niyetim mahalleliye dair de fikir vermek. Mahalleliyi anlatıyorduk. O zaman şöyle, kara kuru bir kızdı Mukadder. Evde kalmakla kalmamış; rahminin suyu, kalbinin nefesi, teninin canı çekilmiş cümlesi dilinde toplanmıştı. Hikâyesine gelince, anlatacağım.

Önce toplumun temel taşı aile. Ailenin kilit taşı bir hafız. Başka söze gerek var mı? Genel kültürümüze, gelenek ve göreneklerimize aşinalığınız vardır kuşkusuz. Varlığı kaburgaya armağan anne ise mahallenin dunganganı. Hani Asiye nasıl kurtulamıyordu ya! Yeşilçam bilginizden de şüphe edecek değilim. Tamam, cinsiyetler tutmayabilir ama, nihayetinde ne fark eder dunganga dungangadır.

Kız kardeş var bir de. Hafize. Boyunun bacayı aştığına kani olduğu bir vakit evden kaçmıştı. Başta ikna olsa da zaman geçtikçe, esnafla evlenip anasına bakamam, memurla evlenip altın günü karısı olamam deyip bozduğu sözlerin, nişanların bohçalarını gerisingeri göndermişti. Hakkımdır deyip kıyıya köşeye sakladığı üç-beş kuruşu, altını çantasına atmış, yanına başka da

bir şey almadan hafız babası sabah ezanı için evden çıkar çıkmaz sokağa fırlamış, bir daha da dönmemişti. Mukadder'e bir kez gönderdiği haber dilden dile kulaktan kulağa dolaşmış, anlaşılmaz olmuştu. Aslı astarı ise şu idi; kuaförde manikür, pedikür, ağda işine girmiş, kendini sevdirmiş, saç yıkama işinden föne hızla geçip bir de berberlik kursuna yazılmıştı ki yakındır önce ortak olur, sonra dükkânımı açarım demişti. Tek göz de olsa kendime bir ev/tuttum, ocağımda tencerem, cezvemde kahvem eksik olmaz; balkonum, bahçem yoksa da pencere önü sardunyalarım sokağımı neşeye boğar diye de eklemişti. Vak'a odur ki, bir de not düşmüştü; eğer istersen kaç gel sen de kız, varsa niyetin yaz bir mektup bana; nerede, ne zaman buluşacağız ayarlarız. Nereden öğrendiyse bâki selam etmiş, hamiş cümlesini de iliştirivermişti. Mukadder, Hafize'nin iyi olduğuna sevinmiş, haberi kafasını karıştıran kısmı kırpıp eksikli de olsa akşam yemeğinde söylemeye niyetlenmişti ki babası sözünü kesip çıkışmıştı; o cenabetin adı anılmayacak bu evde! Kendi kafa karışıklığına dönüvermişti. Hafize ne diye çağırmıştı ki şimdi onu? Ertesi sabah, okula giderken seslenmişti bize. Sutyeninden çıkardığı dörde katlı kâğıdı açıp gözümüzün önüne tutmuş, tembihlemişti okuduklarınızı unutacak, kimseye de söylemeyeceksiniz! Hafize'nin elyazısından tam çözemediği yerleri sormuştu. Ben şimdi size anlatıyorum. Ama siz gerçekte kim oluyorsunuz, orası belli değil.

Hafize'nin işe girdiği, meslek edindiği, kendi evine çıktığı haberi mahallede yayılsa da söylenti hakikati elbette bir güzel sollamıştı. Onlara göre orospu olacağı geç kalıp da sonunu getiremediği ilk ıngasından belliydi. Kimine göre üç, kimine göre, ne üçü en az 13 gün, cam kapı pencere açamamışlar o kavurucu yaz günlerinde. Kulaklarına ne tıkasalar bilememiş, yine de sesi kese-

memişler. Ebe Emine, daha çok çekersiniz, göbeğinden okudum ben demiş de başka bir şey dememiş. N'apsın mahalleli; bir yandan Hafız Amca, beri yandan Dunganga Ayşe! Birinden kaçsan öbürüne yakalanırsın. Mecbur, taş basmışlar bağırlarına; amma dillerine kilit vuramamışlar elbet. Gerçi, karalar çalmayaymış mahalleye, iyiyimiş; kendi bileceği der geçerlermiş hoppalıklarına. Ama işte mahallenin adını kötüye çıkarmış. Kızoğlankızlar ve dahi sesi çatallanan delikanlılar için hiç iyi olmamış bu.

Kaburga mı sağlam değilmiş neymiş, üç evladın üçü de tuhaf mı olurmuş? Aman sakın duymasın Hafız Amca ile Dunganga Ayşe! Abi hele, hele o. Vermeyince vermiyor Allah demek ki, takdir onun. Ama ne takdir! Alkolün pençesine düşmüş Yusuf. Sizin dilinize düşmekten iyidir içine sıçtıklarım diyerek bir çıkmış mahalleden, çıkış o çıkış. Arada haber gelirmiş Kaportacı Salim'den, berber çırağı Kız Mehmet'ten. Burası da ayrı mevzu ya. Dağıtmayayım şimdi. Babası, benim Yusuf isminde bir evladım yoktur diye haber salmış. Vız gelmiş tırıs gitmiş Yusuf'a. Mega Yıldız Gazinosu'nun tuvaletinin giriş kapısında peçete uzatıp, kolonya döküyormuş. Önündeki tabağa atılanlarla ucuzundan şarabını, olmadı votkasını içip sabaha karşı sarmısaklı kelle paçaya gömülüp yaşıyormuş. Bazı günler pilav üstü kuru bile ismarlıyormuş kendine. Hem ne bok ne sidik kokusundan şikâyet edermiş. Mahalle desin dursundu sersefil oldu, rezil rüsva etti kendini de ailesini de. Kendime yaşıyorum anam ben kendime, hem de krallar gibi, el etek öpmem, dönmem de dönmem o cehenneme diyormuş. Aferin Yusuf. Yusufyalnızdeğildir!

Tamam, kestim. Cıvıtmayalım. Hem tam da sıra Mukadder'e gelmişken. Hafize ve Yusuf'u nasıl ki tuuuuu demiş tükürmüşse aile ve de mahalle, zınk demiş

yapışmış Mukadder'e. İpotek etmişler hayatını ve de hayalini.

Mukadder, abinin altı, kız kardeşin üstü. Tam ortanca. Ortada kalan sıçan yavrusu. Babasının züccaciye dükkânını açıyor sabah, kapatıyor akşam. Kepenkleri indirip demir kilidi takasıya. Hafız, İstanbullara gidiyor, dolaşıyor toptancıları, sipariş ediyor camları, porselenleri, kristalleri, emaye ve de yeni çıkan borcamlar ile lacivert üstü çini işlemelileri. Babası nasılsa bildiğini okuyacağından ne çıkarsa bahtıma deyip elindeki mala göre müşteriyi eğip bükmek daha kolay geliyor ona. 40'ını, 40 ne, 45'ini geçmiş diyorlar. Küçülk küçülk, en az 50-55 diyen de yok değil. Burası bizi ilgilendirmez.

Çenesine kuvvet yaşayıp gidiyor Mukadder. Girsen dükkâna bir saat, selam versen yarım saat derler. Öyledir. Annelerimizi az beklemedik. Yazsa, hep kapı önüne pış pışlandık; kışsa fısıltılarını, kaş göz işaretlerini çözmeye çalıştıkça azarlanıp kitap defter köşeye ders yapmaya yollandık. Muhtarın kahvesine bir koşu gidip uzaktan, Mukadder'e iki çay, bi' gazoz diyesi, çocukluğumuzu tükettik. Abarttım tamam.

Mukadder'in tek takıntısı Satiye. Kapısının önünden saçlarını savura savura, kalçalarını yuvarlaya yuvarlaya geçen 55 Satiye. Yollu, geçti yine bak, diyorum 45 etti bugün, her gün 55'i tamam etmeden bırakmıyor, siz sanıyorsunuz ben uyduruyorum, ayol yalan borcum mu var size!? Elin yosmasından bana ne hem, ama inanmıyorsunuz a, ben ona içerliyorum, günde diyorum 55, 55, hadi ikiye böl, bölünmez, diyelim üçü boşa gel git, piyasa, tamam beşi öyle olsun, 50'sini böl yarıya, etti mi 25, ama günde 25 yani, yollu olmanın da bir edebî adabı, ne bileyim bir duru, geçtim hepsini bir yorulması yok mudur?! Sen bilirsin kız, evli olan sensin şimdi konuşturma beni sokma günaha, aman neyse ne de, işte benim kız

kardeşim kadar taş düşsün başlarına, doladılar dillerine, kaçırdılar... şişt cıvıldak! Söyle bize muhtarın kahvesinden iki çay, kendine de bir gazoz.

Mukadder bilirkişi. Sünnet mi yapılacak, önce hafız babaya, sonra dunganga anneye gidilir; ardından alışverişe, ona. Ayrıyetten düğündür, mevlittir ondan sorulur. Nazife'ye altılı kâse alsan yeter, kız, komutanın karısına şu kristal gondoldon mı alsan, o sana bak şu karşıdaki lacivert çini işlemeli sürahiyi, yanına da iki küllük aldıydı... Ay geç onu geç, haklısın, günahın verilmez Aliye'ye... ama eli boş da gidilmez, alıver bir şekerlik. Bu kadar mı, değil! Kim kime alacaklıdır, kim kime düşmandır, önceki gece kim kimin koynundadır, kumar borcu yüzünden kaç bilezik satılmış da kimlerin borcu kapanmıştır... Kim çocuğunu düşürmüş, kim kürtaj olmuştur gönüllü ya da gönülsüz... Kimin kaynanası bilezikleri sattırıp amarikan mutfak yaptırmıştır. Tatile gideni gidemeyeni, ev alanı alamayanı, kirasını ödeyeni ödeyemeyeni... belediye başkanlığı adayından şunun bunun arkasındanki nüfuslu gerdanlı dayıya kadar... Bitmedi, Sağlık Ocağı'na yeni tayin edilen doktor bekâr mıdır, evli midir; in mi, cin mi, nerelidir? Hani kasabamıza uygun mudur, değil midir? Burayı da ilçe ilan edip hükümet konağı yapacaklarmış ha, o güzelim sarı badanalı tek katlı ilkokulu yıkıp. Daha neler! Ateş güllerine kıymasalar! Neyse işte hepsi ondan sorulur, hepsini o bilir.

Oldu mu şimdi, tamam mı anakarakter de? O zaman müsaadenizle devam ediyorum ben. Vak'ayı işitmenize az kaldı. Lakin biraz da kendimizden bahsedelim. Kimiz, neyiz, neciyiz? Kısaca canım, uzatmadan. Kahramanımız Mukadder. Rol çalacak değiliz. Hayat çalmış ondan çalacağını, bir de biz burada çalmayalım. Tamam, anlaşıldı melodrama gerek yok. Hem hikâyemiz mi var allasen.

Mukadder'le münasebetimiz muhtelif. Abla dedirtmez, bu bir. İki, okula giderken biz, eli belinde kapıya çıkar; o başlar aşağı o başlar aşağı, fingirdeşmek yok ha, kırarım bacaklarınızı! Öğretmenin dediği nasıl bir kulağımızdan girip öbüründen çıkıyorsa Mukadder'in sözü girdiği gibi kalır, bir güzel başımızı eğdirip sesimizi keser. Sevgiden mi saygıdan mı, yoksa korkudan mı bilemesek de, bir dediğini iki etmediğimiz için bu sefer de memnun, yolumuza devam edecekken biz alay mı ediyor kızıyor mu anlamadığımız bir sesle bağırır arkamızdan; aman ne de korkaksınız ha, kaldırın o başları, hep yukarı hep yukarı! Memelerimize kapanan sırtımız dikelir, sesimiz çiçeklenir.

Kasabada zaman hep kendine akar. Biz büyür, bir sınıftan öbürüne geçeriz. Sinek vızıltılı yaz tatillerini hiç de iple çekmeyiz. Erken evlenenler, evlendirilenler, doğuranlar olur. Selalar okunur, helvalar kavrulur. Gelenler, gidenler, sürgünler ve tayin edilenler... hep merak konusudur. Kış geldi mi kar, bahar geldi mi sel tatili bekleriz. Ayaz olur su boruları donar, yağmur yağar yolları çamur kaplar. Mukadder dükkânını açar kapar, açar kapar. Taş oynamaz yerinden. Zaten o zamanlar zırt pırt kaldırılıp sökülüp asfalt kaplanmazdı ya, ayrı konu. Hiç girmeyelim.

Vak'anın vakti gelmiştir.

Şöyle ki bahar yaza çalıyordu. Sınıflar desen essin diye kapı pencere açık. Başımızda yellerini beklerken biz, içimiz dışımız kavak tozu. Burnum kaşınıyor, gözlerim akıyor. Hapşırdım hapşıracağım. Ne var ki bu mümkün değil. Ders edebiyat. Herkes bildiği bir büyük kişi hakkında üç paragraf yazıp okuyacak. Sıra gelmiş mi bana? Hocanın kaşları çatık mı çatık... Allahım diyorum, al beni de kurtar bu işkenceden, o kadar korkuyorum. Derken bir ses yükseliyor kasaba merkezinden, ses dediğim bildiğiniz... neydi... anons, mikrofonla hani... bangır

bangır... Allah beni ilk ve belki de son kez duydu. Hapşuuuuuuu!

"Belediye Başkanlığı'ndan! Kasaba halkının dikkatine. Sayın... kasabalılar... Bu bir kayıp ilanıdır!.. Hafız Muhittin'in kızı Mukadder, sabah evinden çıkmış olup dükkânını açmamıştır. Jandarmamızın ve halkımızın öğlene kadar süren arama çalışmalarına rağmen hiçbir yerde bulunamamıştır. Görenlerin, duyanların insanlık namına belediyemize başvurması rica olunur!"

Zil çaldı. Dersler kesildi. Bahçede toplanmamız söylendi. Sınıf sınıf sıraya dizildik. "Sevgili öğrenciler, sizin de duyduğunuz üzere *–hayır henüz duymamıştık, duymuşsak da anlamamıştık, çünkü belediyede anons eden kadını anlamak içine sesine büyüteç tutmak, tercüme etmek şarttı–* bildiğiniz gibi kayıp bir kişi var, Mukadder... Şimdi, bazı öğretmenleriniz belediye tarafından Mukadder'i aramak için *–Mukadder'e ne olmuştu? Mukadder'e bir şey olabilir miydi?–* görevlendirildi. O nedenle okulumuz bugünlük tatil edildi. İkinci bir anonsa kadar evlerimizden çıkmıyoruz, anlaşıldı mı sevgili öğrenciler. Evet, güzel, *–anlamışız demek–* o zaman şimdi doğruca eve gidin ve belediyenin duyurusunu bekleyin.

Ağır adımlarla okuldan çıkarken evlerimize gitmeyeceğimizi adımız gibi biliyorduk. Elbette biz de arayacaktık Mukadder'i. Yakından uzağa bir güzergâh belirledik. Üçerli dağıldık. Merkezden uzaklaşmaya çekinmiyor değildik. Bunu biz, üç kişi üstlendik. Mukadder için göze alamayacağımız bela yoktu. Yürüne bakına dinleye kasabanın çıkışına, istasyon binasına kadar gelmiştik. İstasyonun aşağısından, kıvırcıkların mahallesinden ki kasabanın son mahallesiydi, davul zurna sesleri geliyordu. Hafta içi kına, düğün olmazdı bizim burada; hele bugün, hangi cesaretle davul zurna çalınıyordu? Devam etsek mi etmesek mi karar veremiyorduk

ki istasyon şefi Aksak Metin, bize görür görmez sövmüş, kovalamıştı. Onu hiç sevmezdik. Gözlerinin çarşıda, pazarda, düğünde dernekte, memelerimizin ucunda, ayak bileklerimizde takılı kaldığını hepimiz sessizce bilmiyor muyduk? Elbette kulak asmadık. Yolumuza devam ettik. Zaten yeterince bela vardı başlarında, duymamış mıydık Mukadder'in kaybolduğunu, burası küçük yerdi, hem kim garanti edebilirdi başkalarının da, eşinin dostunun, karısının kızının da kaybolmayacağını... Kim takar seni Aksak Metin kim takar! Hatırlıyor musun Ayşe'ye saplayacağın bıçak ayağına nasıl düştü de kesti sinirleri, aksak kaldın öyle?! diyorduk içimizden. Yani en azından ben kesin diyordum. Neticede ettiğini bulmuştu. Oh olmuştu. Ayşe Ayşe'mizdi, canımızdı bizim. Tamam bu da ayrı hikâye, şimdi hiç girmeyeceğim. Mevzumuz Mukadder.

Aksak Metin'i arkamızda bırakmanın gururuyla davul zurna sesine doğru yürüdük. İki kadın, üç köçeğin ortasında göbek atıyordu. Etekleri fır fır dönüyordu. Etekleri döndükçe gökyüzünde kuşaklar renkten renge dönüyordu. Mesude diyorlardı, atıvermiş nişanı, varmam da varmam o Kasap Ahmet'e diye tutturmuş. Derilerini yüzüp de kancalara taktığı hayvanları lime lime kesip paket edip parasını cebine atan, bana ne yapmaz çok istiyorsa abim varsın kendisine, pek yakışırlar. Kimse vazgeçirememiş inadından, sonunda atmış nişanı. Dün olmuş bu. Haber ulaşmış Kasap Ahmet'e, inletmiş ortalığı; yakarım onu, yakarım da doğrarım da! Mesude kalır mı altında, öyle mi mezbaha celladı! Çağırmış köçeği, davulu, zurnayı. Oh demiş, oh dünya varmış!

Eeee, ya Mukadder! Geldik geldik. Mesude için bir cümle daha ama. Giden bohçayı istemem, gelen de ahan buradadır deyip döküyor benzini üzerine, pembe ojeli tırnaklarıyla bir güzel çakıyor ki kibriti. Kahkahaları harlıyor ateşi, alev mübarek coştukça coşuyor. Karşısın-

da çiçekli elbisesi, yeşil ayakkabıları, kırmızı rujuyla 55 Satiye'nin omuzlar tir tir, göbek fik fik atıyor.

Şöyle ki tam bu esnada, başındaki siyah örtüyü çözüyor, kalçasına bağlıyor, saçlarındaki lastiği atıyor, simsiyah, dalgaları saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, gök mavisi bluzu, ateş gülü eteği, parmaklarına geçirdiği zillerle Mukadder dimdik duruyor iki kadının karşısında. Mesude bir susuyorsa Satiye beş. Davul zurna kesiliyor. Köçekler üç adım geri çıkmış. Vur davula Bahtiyar vur be anam, diyor Mukadder.

El etmesiyle çözülüveriyor atkuyruklarımız, sımsıkı örgülerimiz; açılıveriyor gömleklerimizin düğmeleri, kıvrılıyor eteklerimizin belleri.

İşte vak'a odur ki, o günden beri eteklerimizde ziller, dilimizde küfürler. Saçlarımızı hiç toplamadan. Şakkıdı da şakkıdı. Haydi o zaman, saralım tütünleri, rakıya da dökelim iki parmak su, dönüverelim bi dıv dıv da dıv dıv! Bahtiyar'ın evladı Memocan, vur anam davula vur ha vur.

Çan

FİLTRE KAHVE İÇEN SERÇE

1.

Şimdi, işte şimdi toprak bir çanaktaki koyu kahvedir dünya. Yok, değil. Bir toprak çanaktaki koyu kahvede boğuldu dünya. Sanki bu da değil. Bir toprak çanaktaki koyu kahveye düştü şimdi dünya. Olmadı, ama neyse. E ama kar düştü, dünya üşüdü, kahve acıydı. Çanak belki çatlak.

2.

"Şimdi"den öncesi vardır hep. Yok gibi gelir bazen; ama vardır. Büyükçe bir kapıydı. Demirdi. Kapandı. Öfke, sızdıydı. Kıskanmalar, sevmemeler, mesafeler. Olmaz sandımdı. Oldu.

Bir ah düştü!

Yokuş aşağı ile yukarı arasında kaldımdı. İyi ki yaralarım vardı. Kabuğunu tırnağımın ucuyla kaldırıp gidebildiği yere kadar çekip koparıyordum. Derin bir oh! Tırnağımın ucunda incecik bir deri. Kırmızı, kahve, siyah. Kurumuş. Parmaklarımın ucunda evirip çeviriyo-

Ağaçların dudakları kimsesiz. Tekinsiz rüya.

Görüyorum. Payıma düşen bu. Görmek. İzlemek. Acımak. Ağzımda kahve tadı. Biri geldi? Kim o? Kim o? Kim? Bıçağı saplandığı yerden çekiyor. Serçenin göğsü apaçık. Kurtlar, kurtlar fışkırıyor. Kımıl kımıl kımıl kımıl... değil. Ölü kurtlar. Ölü. Kar.

Çanlar çalıyor.
Serçe filtre kahve içiyor.
İzliyorum.
Hayır, anlatmak için gitmeyeceğim artık.

GÖZDE YÜZEN BALIK

Git, demişti; artık git!

Sen de gittin.

Arabana bindin. Aynaya baktın. Gözündeki kuşları avucunda topladın. Pencereyi açtın. Boşluğa bıraktın. Çantanda uzun uzun arandın. İki minik çandı aradığın. Buldun. Tozlulardı. Üfledin. Gözüne taktın. Kontağı çevirdin. Yol karanlıktı. Ağaçlarla kaplıydı. Virajlar keskindi. Toprak kokmuyordu. Gökte ay da yıldız da yoktu. Ne yol kenarından şırıl şırıl akan bir dere ne sincaplar, tilkiler. Kalmamıştı. Portakal kokusu vardı. İçeride.

O, "Git, artık git!" demeden hemen önceydi. Çantandan çıkardığın portakalın kabuklarını incecik soymuş, portakalı ikiye bölmüş, yarısını ona vermiş, yarısını kendin yemiştin. Sen portakalı minicik ısırmış, ısırdığını uzun uzun çiğneyip yutmuştun. O, hepsini bir seferde ağzına atmıştı. Ağzının kenarından portakal damlıyordu. Oradan öpmek istemiştin. Portakaldan. Onu. Öpmemiş, portakalını bir kez daha ısırmıştın ki, "Git", demişti sana. Portakalın elinde kalan kısmını hızlıca ağzına atmıştın. Portakal, midene düşmüştü. Midende kocaman bir

oyuk. Sen içeri kaymıştın oradan. Yemek boruna tutunmaya çalışmıştın. Nafile. Kayıyordun. Döne yuvarlana. İşte tam o anda... Sırtını ona dönmüş, kapıyı çekmiş, merdivenler. sakince inmiş, arabana doğru ilerlemiştin. Ellerini yıkamak aklına –tabii ki– gelmemişti. Ellerin kokuyordu ve yapış yapıştı.

Şimdi, yoldasın. Ağzındı, parmaklarındı, burnundu, midendi her yer portakal. Dişinin arasında bi portakal lifi. Dilinle oynuyorsun. Oynadıkça hızlanıyorsun. Hızlandıkça gözlerinin çanları çalıyor.

Daha sert, daha, daha, daha...

-------dan/dan/dan/dan/dan------

Toprağa düşüyor, göğe yükseliyor... düşüyor, yükseliyorsun... Toprak kokusunu üflüyor, yıldızlar ışığını saçıyor, ay gölgesinde büyüyorsun. Gidiyorsun.

Orman bitti. Şehir başladı. Sen gidiyorsun.

Gökdenelere / reklam tabelalarına / trafik ışıklarına / arabaların farlarına / dımtıslarla çıstaklara / yıkılmış binalara / yarım kalmış inşaatlara / yıkık gecekondulara / kimseli kimsesiz avlulara / yaşamasız evlere / bakışsız gözlere / kopkoyu öfkelere / sevmesiz sevişmelere / yenilmiş tırnaklara / yolunmuş saçlara / kesilmiş bileklere / apışaralarına / kokulu amlara / koyu kusmuklara / okkalı küfürlere / safraların acısına / aç çüklere / ve pörsümüşlere / tüyleri jiletlenmiş koltukaltlarına / nohut pilav arabalarına... şehrin karasına, karanlığına çanlar çala çala gidiyorsun.

Kornalar, frenler, selektörler. Sağından solundan gelip geçen kamyonlar, otobüsler, otomobiller. Sen orta şerittesin. Köprünün ışıkları yanıyor sönüyor yanıyor

sönüyor. Ellerin yapış yapış. Ve dokunduğun her yer. Ellerini yıkamak istiyorsun. Dokunduğun yerleri silmek. Emniyet şeridine geçiyor, kontağı kapatıyor, arabayı durduyorsun. Bariyerlerden atlayıp köprünün korkuluklarını tutuyorsun. Aşağıya bakıyorsun. Ellerimi yıkayıp gelsem, mendilimi de ıslatsam diyorsun. Midenden bir sızı, bir yanma gelip geçiyor. Yuttuğun portakalın açtığı oyuktan içeri düşüp yuvarlanıp kaymıştın. Hatırlıyorsun. Ellerini yıkamaktan vazgeçiyorsun. Gözlerindeki çanları tutup çekiyorsun. Yeter diyorsun, yeter!

Arabaya dönüyor, torpidoyu açıyorsun. Hiç sevmediğin ıslak mendilin olmasına seviniyorsun. Gözlerindeki oyuğu temizliyorsun önce. Sonra ellerini siliyorsun, direksiyonu, vites kolunu. Çantanda aranıyorsun tekrar. Bir kırmızı bir de yeşil balık çıkarıp gözüne takıyorssun. Bir elin çantanı karıştırıyor hâlâ. Kıpkırmızı bir elma. Kocaman ısırık alıyor, kontağı çeviriyor köprünün yanar söner ışıkları arkanda, gidiyorsun.

KUŞ DOĞURAN KARINCA

Kuş, öylesine bir kuştu. Çok uçmuş, yorulmuştu. Aklı, ölüme konmuştu. Karınca, kuşu yuttu. Bi ceviz ağacının tepesine kondu. Dünyayı seyre daldı. Tam bu vakit çanlar çaldı.

Dan dan da dan dan

Toprak kabardı güneş kaçtı gök boşandı deniz taştı çatılar uçtu ağaçlar devrildi teller koptu raylar kırıldı tüneller havaya uçtu dağlar yarıldı asfalt çatır çatır çatladı köprüler yıkılıdı gökdelenler toprağa gömüldü.

İnsanlar birbirlerine saati soruyordu:

"Pardon, saat kaç?"

"Pardon, saati öğrenebilir miyim?"

"Ah, pardon, saatiniz var mı?"

Kabaranların, kaçanların, boşananların, taşanların, uçanların, devrilenlerin, kopanların, kırılanların, yarılanların, çatlayanların, yıkılanların, gömülenlerin arasında

hoplaya zıplaya atlaya yürüyorlardı. Nereye gittiklerini bilmedikleri düşünülemezdi. Sendeleyenler, düşenler, düştükleri yerde kalanlar, çatlaklarda kayanlar, boğazına teller dolananlar, başlarına çatılar inenler, ağaçların altında kalanlar, yıkıklardan uçup gidenler oluyordu. Yine de yürüyorlardı sağa sola bakmadan.

Aralarından birinin yere değiyordu saçları. Ve saçlarında çanlar takılıydı. Ne saati soruyordu kimseye ne de kolunda saati vardı. Gözsüzdü. Ve de kulaksız. Yürüyordu. Nereye gittiğini bildiği düşünülemezdi. Ne sendeliyor ne düşüyor ne kayıp gidiyordu. Durdu. Bir ceviz ağacının önündeydi. Ağacın gövdesinde gezindi elleri. Kanadı. Diliyle dokundu gövdeye. Tam bu vakit çanlar çaldı saçlarında:

Dan dan da dan dan

Cevizler dökülmeye başladı ağaçtan:

pat
küt
pat
küt
pat

Ve o, bırakıverdi bedenini toprağa.

Çatlaklardan, yarıklardan, kırıklardan, yıkıklardan düşenler, kayanlar, uçup gidenlerden geriye kalanlar toplandılar cevizin etrafında.

kollarıyla ağacın gövdesine sarıldı o
bacaklarını iki yana açtı

kasıldı gevşedi kasıldı gevşedi kasıldı
ayak parmaklarını toprağa geçirdi
yukarı kalktı, aşağı indi bedeni yukarı aşağı
yukarı aşağı
cevizin kökleri titredi
kırlangıçlar serçeler kargalar balıklar döktü
çıngır çıngır
tam bu vakit, saçlarında çanlar çaldı:
bi' da-ha / bi' da-ha / bi' da-ha diye alkış tuttu cevizin etrafındakiler.

Kanamaya başladı o. Çığlıklar, çığlıklar, çığlıklar kustu toprağa. Sustu saçlarının çanları. Bir karınca uçtu geldi. Gak gak gak gak gak. Kondu onun burnunun ucuna. Yapraklarla temizledi ağzının kenarlarını. Yaladı yaladı yaladı kanları. Cevizleri çıkardı gözünden, attı toprağa. Üç kez öksürdü karınca. Bir kuş düşüverdi içinden. Aldı kuşu, göz yaptı ona.

Ve o, çıngır çıngır çıngır kahkahalar attı. Saçlarının çanlarıyla kanatlanıp uçayazdığı vakit, işte, tam bu vakit:

çan dan çan dan çan dan
d ç d ç
A A
n n n n
nnnn nnnn

nnnnn

nnn

Ten

İNCİR. ÇITIRT. BAL.

O rrrrrrr osp uuuuuu!

Sokağın ortasında kalakaldım.
Elimde bir kesekâğıdı dolusu incir.
Bir kapının ziline basacaktım, vazgeçtim.
Kaldırıma oturdum. Elbisemin eteklerini altıma toparladım. Boynumdaki, çene çukurumdaki, memelerimin arasındaki teri sildim. Kesekâğıdına elimi daldırdım. Bir incir aldım. Büyükçe. Ortadan ikiye böldüm. Ağzıma attım. Dilim, dişim, damağım incir. Yuttum. Öbür yarısını da. Ağzımın içinde çıtırtılar. Bal.

Telefonum çaldı. *Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen bir süre sonra tekrar deneyiniz* tuşu olsun istedim. Yoktu. Açmadım. Telefon tekrar çaldı. *Aklım şimdi su kaynattı, sizinle konuşamam, sonra tekrar arayınız* tuşu da olabilirdi. Yoktu. Susmadı. Açtım.

bak sana son kez söylüyorum insansan yani anlarsın insan değilsen bilmem ya başına geleceklerden de ben sorumlu değilim yani kendin ettin kendin buldun bak sana son kez söylüyorum ben tamam mı ben yani ben bu adamı

seviyorum tamam mı sen sen âşıksan yani diyorum ki sana al meydan senin sen tamam mı sen kaltağın tekisin sen ne hakla sen bu adamın yanında yani neden seni o şirkette rezil ederim rezil hah tabii sen kaltaksın rezil mezil olmazsın önce seni vururum sonra sonrasını bilmem artık anla bunu tamam mı sok kafana insansan yani anlarsın bak beni ağlattın tamam mı yüzün gülmesin senin de dolanm'ıcaksın burada uzak duracaksın ondan durmazsan durmazsan sen bilirsin o benim tamam mı benim anla bunu uzak duracaksın ondan uzak tamam mı son

Kapattı.

Anlamaya çalıştım. Olmadı. Aklımın Google'ına sordum. Aradığım kriterlere uygun sonuç yokmuş. Ağzıma bir incir daha attım. Çıtırtılar sokağa taştı.

Pencereler dile gelmişti.

hangi yüzle otururşun orospu karı hadi çek git duymadın mı söylediklerini utanmaz ne demeye durursun hâlâ öyle sokak ortasında belli yollu olduğun yollu olmasan öyle memeler ortada yemişleri yemek bal akıta akıta kocalarımızı yoldan çıkaracaksın defol defol buradan ne istersin bi' günahsızdan ha ahlaksız karı yeter buralarda dolandığın sokağın namusuna lekeler çaldığın yuvalara dillerini soktuğun edebini takın önce hadi yoluna bilirsin yolunu sen Allah'a havale Allah'a havale evlerden ırak kızımız var oğlumuz var bizim

Pencerelerin hepsi aynı hız ve sesle kapandı.

Kalktım. Sokağın köşesindeki incir ağacının altında kırmızı saçlı, kumral, yanakları çilli bir çocuk akordeon çalıyordu. Önündeki şapkası boştu. Oturdum. Çalmaya

devam etti. Şarkı bitti. Ona bir incir uzattım. Akordeonunu çıkardı. Ağaca yasladı. İnciri aldı. İkiye böldü, ağzına attı, çıtırt! Bal, dedi gülümsedi. Akordeonunu taktı. Gitti.

Bir pencere açıldı gürültüyle. Kadının biri avaz avaz... Pencereler açıldı tekrar sırasız. Sokak avaz avaz.

O rrrrrr osp uuuuuu!
hâlâ buradasın-defol-defollll
lll
ll
l
l

Baktım, incir bitiyor, bu sonuncusu. Attım ağzıma. Dişlerim, dilim gürültüyle çıtırdattı taneleri. İçime aktıkça bal, köpürdü de köpürdü öfkem, memelerimin arasından yol bulup kendine, ağacın dibine aktı. İncirler döküldü ağaçtan patır kütür patır kütür. Basan, kayıp düştü sokakta. Basan, kayıp düştü. Ayağa kalktım. İncir ağacının tepesine tırmandım. Dizlerim kanadı, kollarım. Kanlarımı, yapraklarla sildim. Tenim tenim acı acı kaşındı. Ucu yenik tırnaklarım battı çıktı kaşırken. Omzuma kuş kondu. Mavi. Gözleri kırmızı. Yaladı kanayan yerlerimi, çizikleri. Üfledi yanıklarıma. Uçtu. Ağacın tepesindeydim. Şehri görüyordum. Şehrin kanını, ölümünü, bulaşığını, çamurunu, balgamını, kara dip akıntısını.

Dile geldim:

Orospuyum ya orospu! Ayırırım bacaklarımı ikiye şu inciri böldüğüm gibi. İçimin portakal kokusu yayılır incecik. Tenimin canının çektiğinden kime ne?

İşte tam bu vakit; kuşlar, yuvalarından uçtu, köpekler havlamayı kesti, sokakların dili tutuldu, yağmurlar balık döktü, kasımpatılar mevsimi şaşırdı da açıverdi, kuş kanatlar rüzgâr oldu ferahlattı, deniz kabardı durdu. Ahlar taştı duvarlardan. Terler şıp şıp sırtımda. Alnımda boncuk boncuk.

Sustum ben. Şehrin üzerinden uçtum.

Kapanmıştı evlerin pencereleri, çekilmişti dallı güllü, kelebekli kuşlu, gemili fenerli, çilekli kirazlı ipek, dantel, saten, keten, naylon perdeleri.

İKİ ZOKA. BİR KESİKBAŞ.

Çok tuz döktüm tenime. Delikler açıldı. Göz göz. Terim aktı. Acı, yanık. Kurumuş kurtlar döktüm incir ağacının dibine. Gözleri açıldı, ayakları çözüldü, kalpleri atmaya başladı kurtların. Tırmandılar ağaca. Kımıl kımıl. Kıvıl kıvıl. Eridi ağaç, tırmandı kurtlar, eridi ağaç, yorulmadılar, tırmandı kurtlar. Bir dal, bir yaprak, bir incir, bir süt tadı kaldı toprakta ağaçtan geriye. Ağaç bitti. Ben doğdum. Ben ağacım.

Bu, toprağın ucuna iliştirilmiş kanaviçe bir nottur. Bir zamanlar zokayı yutmuş bir orospu tarafından bulunmuştur ve okunur okunmaz, yutulan zoka saplandığı mideden incir ağacının sütlü dalının çengelli diliyle çıkarılmıştır. İşte bu yüzden dudaklarının kıyısındaki kan tazedir henüz. Sıcaktır, dumanı üstündedir. Midesi, yemek borusu, boğazı yırtılmış, parçalanmış; dudağı patlamıştır. Bir tetanos korkusu almıştır onu. Zira zoka paslıdır. Unutmaya çalışırken bunu aklının öfkesi, kalbinin soğuğu parçalanmış etinden, patlamış dudağından akmıştır. Ayakları üşümüş, idrar torbası dolmuş, böbrekleri cız cız, çişini ha bıraktı ha bırakacakken dört tarafı duvarla çevrili avlunun tek ağacının dibinde gözlerinden kurtlu çükler döken bir kesikbaşın mırıl mırıl sesini duymuştur: Ne savaşlar ne silahlar, ne düşmanlar, ne kavgalara sebep

oldu bu çükler; kaç ama kendini çengelledi, kaç teni iğnesiyle çizdi, yalancı şehvetinin ıslağında boğdu; kaç?

Tetanos korkusunu da çişini de unutuvermiştir. Saçının diplerinden ayak parmaklarına bir su almış yürümüştür, ayak parmağının nasırlaşmış köşesinden ığıl ığıl. Nasırı da eriterek. Kurtlu çüklerle kaplanmış kesikbaş, suyla gitmektedir şimdi dört tarafı duvarla kaplı avludan dışarı. Sokaklar, mahalleler, köyler, kasabalar, şehirler... geçe geçe.

O, kanaviçe notu bir cam şişeye koymuş, şişenin ağzını sıkıca kapatmış, terinden ve teninden akan suya bırakmış. Başkalarına da ulaşsın, yuttukları zokalardan kurtulsunlar diye. Şimdi, kesikbaşın geçmediği sokaklara, mahallelere, şehirlere... çevirmiştir şimdi yüzünü.

Çok tuz döktüm tenime. Terim aktı. Delikler açıldı. Göz göz. Tenimde. Terli. Kurumuş kurtlar döküldü göz göz olmuş deliklerden incir ağacının dibine. Gözleri açıldı, ayakları çözüldü, kalpleri atmaya başladı kurtların. İncir ağacına tırmandılar. Kımıl kımıl. Kıvıl kıvıl. Eridi ağaç, tırmandı kurtlar, eridi ağaç. Bir dal, bir yaprak, bir incir, bir süt tadı kaldı toprakta ağaçtan geriye. Bir siyah kurdelayla bağladım onları. Kurdelanın kenarı kanlı. Bir de tetanos tehlikesi işli ucu.

Bu, cam şişenin şeffaflığına sığınmış cankırığı bir nottur. Bir zamanlar zokayı yutmuş bir orospu tarafından barut kokulu bir vakitte bulunmuştur. Okunur okunmaz, yutulan zoka takılı kaldığı amın gözünün bebeğinden çıkartılmaya çalışılmıştır. Ikına ıkına ve incir ağacının sütlü dalının çengelli diliyle. Bu yüzden dudaklarının kıyısındaki kan tazedir henüz. Sıcaktır, dumanı üstündedir. Amı delinmiş, rahmi yırtılmış, dudağı patlamıştır da dilin üzerindeki karıncalar korumuştur. Fakat bir ölüm korkusu sarmıştır onu. Arzuyla karışık. Zira, zoka kâinatın tüm zehirlerini taşımaktadır ucunda.

Kalbinin ağrısı, başının dönmesi, damarlarının zonklaması birlik olup hücum edeyazmışken köprünün orta yerinde, onu görmüş. Ki saçları çıngır çıngırmış. Boynundan bağladığı, memelerinden çaprazlama geçirip beline doladığı gök mavisi yırtık pırtık kurdelanın ucunu ayak parmağına sabitlemiş. Topukları kara, ayakları kan içindeymiş. Köprünün alnındaki tellerden yarı beline sarkıp doğruluyor, sarkıp doğruluyormuş. Gülüyormuş. İşte tam onu gördüğü bu vakit kan sızmaya başlamış iki bacağından köprüye, köprüden denize. Iğıl ığıl. Kan sızdıkça ayak parmaklarından, tırnakları düşmüş. Pıt. Pıt. Kurdelasını çözmüş onun. Kendisinin zonklayan damarlarını, kalp ağrısının iplerini. Birer birer. Can kırığı notu mavi kurdelayla, kalp ağırısı iple, zonklayan damarlarla bağlamış –da– şişeye koymuş –yeniden– ve bırakıvermiş köprüden aşağı. Denize.

Çıngıraklarını takmış saçlarının. Nice zaman önce çıkardığı, avucunun kuyusunda taşıdığı çıngıraklarını. Hiç unutmadığı. Şimdi iki çıngıraklı, bi zamanlar zokayı yutmuş iki orospu aşağı bakıyorlar. Kekre bi' zamanda bulunup da okunan bi' kanaviçe not ile barut kokulu bi' zamanda bulunup da okunan bi' cankırığı nota. Ve gözlerinden dökülen kurtlu çüklerce kuşatılmış kesikbaşın karanlık ve bitimsiz ve gürültülü seferine.

Dile gelir kesikbaş:

Çok tuz döktüm tenime çok tenden. Terim, içim, aklım, kalbim... aktı. Delikler, yaralar açıldı kapandı, açıldı kapandı. Sandım. Terliydim hep. Terim kurusun istemedim. Deliklerimden, yaralarımdan kurumuş kurtlar, gözü patlak kurbağalar, küfredilmiş cırcırböcekleri, gagası kesilmiş kumrular, gak'ı kesilmiş kargalar, yüzgeçleri yırtık balıklar, beli kırık karıncalar döküldü... Toprağa. Geçer sandım. İncir ağacı yaşar, onları da yaşatır. Sandım. Kurtlar, kurbağalar, cırcırböcekleri, kumrular, kargalar, balıklar,

karıncalar kuşattı ağacı. Hastalandılar hepbirlikte. Eridi ağaç. İyileşemedi hiçbiri. Bi' dal, bi' yaprak, bi' incir, bi' süt tadı, bi' portlak? göz, bi' cır, bi' gak, bi' balık kılçığı, bi' karınca ayağı kaldı toprakta. Kıyısında çıngıraklar, kurdelalar, ipler... sadece. Kenarları kanlı, tetanos ve ölüm korkulu. Bense, gözlerinden dökülen kurtlu çüklerce kuşatılmış günden güne eriyen bir kesikbaş. Bi' cam şişeye iliştirilmiş. Yokdenizlerde.

KUMRU YUTAN İNSANIN HİKÂYESİDİR BU

Uyumuş.

Uyandığında ağzının kenarında, yatağında uzunlu kısalı tüyler varmış. Meğer uyurken kumru yutmuş.

Bir sağ kulağından bir sol kulağından birer yumurta düşmüş. Siyah. Çıtırt. İki kumru göz kırpmış. Kırmızı. Göz kırpmış kırpmış uçmuş kumrular.

Çanlar çalmış. Acıymış tadı.

Yuttuğu kumru midesine yuva yapmış. Bundan sonra, hiçbir şey eskisi gibi olmamış.

Çan her çaldığında midesine yuva yapmış kumru (bundan sonra ona "myyk" diyeceğiz) gu-guk guk, gu-guk guk! Buna alışmış o. Ama başkaları alışamıyormuş; –çünkü– çan bazen münasebetsiz zamanlarda çalıyormuş. Ve myyk, başlıyormuş gu-guk guk, gu-guk guk...

Bir iş görüşmesini nihayete erdireyazmışken.

İnsan kaynakları kişisi (bundan sonra ona –ikk– diyeceğiz) özgeçmişini eline alıp, koltuğunda sallanarak, hımmm mesleğe başladığınızdan beri beşinci kez iş değiştiriyorsunuz, dört senede beşinci iş biraz fazla değil *mi?* Koltuğunun ucuna doğru kaymış, iyi çalıştığı bir yerden soru gelmiş olmasının sevinci, aklının optik formuna

işaretleyip c'yi bakın efendim şöyle ki... başlamış. ikk'nin yüzünde çekmeceden çıkarıp taktığı 15. hal ifadesi ve onu dinlememiş. peki bizim firmamızı seçme nedeniniz nedir? sorarken gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine bırakıp gözlerini ovuşturmuş. aklının kopya kâğıdından cevabı seçip optik formda b'yi –dışına taşırmadan işaretleyiniz lütfen!– boyayıp, pek çok sebebi var efendim, böylesine kurumsal bir yapının parçası olmak...

bi' çan sesi, bi' gu-guk guk, gu-guk guk... myyk!

peki, teşekkürler, biz sizi on gün içerisinde arayacağız...

optik formun kenarına çay damlamıştı. iş görüşmelerinde çay, kahve istememesi gerektiğini; ama hiçbir şey istememesinin de güvensizlik olarak algılanacağını, bu sebeple su istemesinin makbul olduğunu hatırlayamamıştı yazık ki. formu ikk'nin önüne uzatamadan, aklından terler akarken şıp şıp da şıp şıp ofisten çıktı, uzun koridoru geçti, asansöre geldi, asansör gelmedi, döne döne döne döne merdivenlerden aşağı indi.

çan da sustu. myyk da sustu.

ikk, ne on gün sonra ne yirmi ne otuz aradı.

Annecim, gayet iyiyim, her gün aramasan, merak etmene gerek yok deyip anneyi ikna edeyazmışken.

yavrum, nasılsın? iyiyim annecim, sen nasılsın. iyiyim, işte, sen iyi olunca ben de. biliyorsun. of, anne! geç açtın, uyuyodun galiba. evet, annecim uyuyodum, geç yatmışım biraz. niye geç yattın ki yavrucum, ah, hep böyleydin, hasta mıydın yoksa, ateşin falan. uyutmadı mı seni. zor da düşmüştür şimdi senin ateşin. yoksa, başın mı tuttu yine. hayır annecim, hayır, iyiyim, ben. işlerim vardı, dalmışım çalışmaya. ah, yavrum çalış çalış, nereye kadar. sürmenaj olacaksın böyle. erken yaşta. gençliğine yazık. olmaz annecim, neden olayım, amma vesveselisin, iyiyim diyorum, ya, iyiyim derken

bi' çan sesi, bi' gu-guk guk, gu-guk guk... myyk!

o ses de neyin nesi, misafir mi bekliyodun, yoksa karnın mı ağrıyor, miden mi yoksa. değil annecim, değil.. ***e) hiçbiri.*** *babam, nasıl, babam. iyi işte, evladım, aylığını aldı, faturaları yatırdı, üç-beş ihtiyacı alıp gelecek.*

bi' çan sesi, bi' gu-guk guk, gu-guk, guk... myyk!

sen, iyi değilsin, bak. ama neyse. tamam, annecim, sonra konuşuruz, bak benim çıkmam lazım hemen. öpüyorum seni. ben de yavrum. gel arada, özledik! telefonu kapadı. başını duvara yasladı. upuzun koridoru sallana sallana geçti. banyoya gitti. küvete girdi. musluğu açtı.

çan da sustu. myyk de sustu.

ne o gün ne de ondan sonra annesi, iyi olduğuna asla inanmadı.

myyk'li günler böyle böyle geçip gidiyordu.. Geçmesin istedi. Sıkıldı. Çok.

Geceydi. Köpekler havlıyordu. Yağmur bazen asabi bazen sakin yağıyordu. Şehrin kargaları mutlu değildi. Martılar, çoktan kaçmıştı. Ama yağmur durmadan yağıyordu. Pencereyi açtı. Havayı içine çekti. Bi kılçık genzine takıldı. Hava, içine akamadı. Göğe baktı. Yere baktı. Göğe baktı. Aşağıdaki kokulardan birini duydu:

a) küf b) sidik c) tütün d) barut e) hiçbiri

Kollarını uzattı. Yağmur, kolunu yaktı. Bir oyuk. Doldu taştı doldu taştı su. Kolu ağırlaştı, ağrıdı. Çıkardı toprağa bıraktı. Tam o vakit;

Bi' çan sesi ki dan dan dan dan...

Duvarların sıvası dökülmeye, camlar çıngır çıngır ötmeye, perdeler kornişlerinden çıkıp uçmaya, çocuklar çığlık çığlık ağlamaya başladı. Annelerin sütü kesildi, sperm-

ler yumurtları dölleyemedi. Bacaklardan yukarı çıkan aç bi' elin kömür parmağı bi' amda kayboldu da bacakların arasında kalan boyun, bir tıkırt bir çıkırt sesinde kırıldı.

İşte tam, burada, oh, döküldü dökülecekken toprağa çevrilmiş dudaklardan. Kaygılı bi beyaz ışığın üzerine silah çevrilmişti. Neyse ki namlunun ateşi çıktı, hapşuruğu tuttu yataklara düştü. Yatak, yuttu onu. Kırklara karıştı.

İkinci bir oh, hem de peşi sıra oh oh ohhhhhh toprağa düşecekken... Memenin kanlı ucunu, ağzın sperm bulaşmış kıyısını, am kokulu burnun deliklerini, sik acılı kıçın yırtığını; bomba artığı, ağıt yakan deliği, şeytan tırnağının acısını, tellerin soğuğunu, gazla ıslanmış ateş battaniyeleri, dirsek yiyip görmez olmuş gözün bebeğini, çizik atılmış kulak zarının yırtığını, ölümün kokusunu taşıdı getirdi kırmızı gözlü kumrular. Sökün sökün. Gözlerini kırpıştıra kırpıştıra. Midesi bulandı onun, gözü kararı, başı döndü.

Yağmur yağdı da yağdı.

Çan çaldı da çaldı. Ve gu-guk guk/gu-guk guk/gu-guk guk/gu-guk guk... myyk, hiç susmadı.

O, mide bulantısını, baş dönmesini, göz kararmasını çıkarıp üzerinden yağmura tuttu. Pencereyi kapatmadı. Sokağa çıktı. Eli, midesindeydi. myyk, hiç susmadı. Yürüdükçe ağırlaştı. Sesler kalınlaştı. Çanlar çıldırmıştı. Nefesi kesildi.

Çok ağırdı. Bacakları dizlerinden kırılıyordu. Durdu. Soyundu. Ipıslaktı.

Orospu dünya orospuuuuu deyip başorospunun kendisi olduğunu hatırlayıp eğer dünya orospu olaydı birbirimizi bağrımıza çoktan bastıydık; böyle, kıyısında, düştü düşecek yaşamazdık ayol, dedi. Kahkahayı saldı. Ağzına kuru incir attı. Ucu sipsivri demirleri yaldızlı, "Europa 12 Konutları'na hoş geldiniz" yazılı ve koca-

man ve ışıklı ve kameralı ve güvenlikli *topluaile* alanın önündeki –kesilen yeniden büyüyen bu böyle tekrarlanan köklerine kireç dökülse de toprağı yara yara çıkıp serpilen– incir ağacının dallarına aklından çözdüğü iplerle, belki de aklının ipleriyle, belki de kendisi ile hayatı bağladığı akıl ipleriyle kendini, belki de aklını, belki kendisiyle hayatı bağlayıverdi. Kırmızı gözlü kumrular bu sırada incir yiyordu.

Masal

BULUT İLE KUYU

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Develerin tellallıktan, pirelerin berberlikten zorunlu emekli edildiği; sığırcıkların leyleklerin göç yollarının kesildiği; ırmakların kuruyup denizlerin doldurulup suların çekilip rüzgârın betonlara çarpıp yere düştüğü, göğün renginin uçtuğu; sözün de kanın da ölümle bolca akıp gittiği vakitlerden biriymiş.

Bir kadınla bir erkek kimsesiz, kızılkara bir kuyunun başında dikiliyormuş. Bakışları kuyuya damlıyormuş, tıp tıp tıp. Avazları çıktığı kadar bağırıyorlarmış, hayat her şeyi istiyorum senden her şeyi hem de hemen.

İşte o vakit, ses gözü göz kulağı kulak dudağı dudak yanağı yanak omuzu omuz başı baş bedeni beden bedeni görmüş duymuş bilmiş tanımış da develer tellallığa, pireler berberliğe dönüvermiş; göç yolları açılıveren leylekler ile sığırcıklar çığlık çığlığa uçuvermiş; ırmaklar çağıldamış, denizler kabarmış inmiş kabarmış inmiş, betonlar eriyivermiş rüzgâr süzülmüş dört bir yana, göğün yüzüne kan can gelmiş, ölüm utanmış hıncından, öfkesinden de yaşamın önünde incedir boynum kıldan deyivermiş.

Kadınla erkek rastlaşıp da birbirlerini kuyuya fısıldadıkları o dar vakitlerde develer, pireler, kuşlar, sular, rüzgârlar, gökler türlü türlü oyunlarla çın çın öttürüvermiş herkesin yüreciğini.

Fısıltılar yavaşlayıp ikisi de başka başka yönlere gittiklerinde oyunlar biter, oyuncular karınca olup yağarmış gökten koca koca, kara kara, kırmızı bacaklı. İkisinin içine dolar, pıtırpıtır dolanırlarmış akıllarında, yüreklerinde. "Şişşşttt, dur!" derlermiş birbirlerine "Şimdi değil sonra."[1]

Kadın, karıncaların taşıdıklarına evirip çevirip bakarmış, onlardan kendine kelime yontarmış. Sonra kelime tırtıllarına verirmiş yontuklarını. Bazen bir kitap sayfasına, bazen bir kartpostal arkasına, bazen bir şebboy kokusuna taşır bırakırmış tırtıllar kelimeleri. Kadın, bunları fısıldamak istermiş bu kez erkeğin gözünün, kulağının, göbek deliğinin içine. Geniş zamanlar lazım değilmiş bunları fısıldayıp da gözekulağagöbekdeliğine bırakıvermek için; çok kısa, zannettiklerinden de kısa zamanın yeteceğini bilirmiş kadın. Erkekse içindeki karıncaların taşıdıklarını hem bilmek istermiş hem de korkarmış onlardan. Nereye taşırlarmış, ne taşırlarmış, neden taşırlarmış? Tırtılları da yokmuş ki toplayıp onlara versin. İçinde karınca sızılarıyla düşünürmüş. Kendi fısıltılarına pamuk tıkarmış. En çok da böyle vakitlerde kuyuya gitmekten korkarmış o.

Kadın, kapı altından atamayacakları, kimselere emanet edemeyecekleriyle kalakalırmış. Tırtılların bıraktığı kelimeler pek kıymetli, pek narinmiş. Onları çeşit çeşit

1. "Şimdi Değil Sonra", *Sevgilerde*.

kokuya sarıp sarmalayıp kendi kazdığı kuyulardan birine atarmış. Belki bir gün çıkarır, veririm, dermiş. "Belki"ye mutlaka eklermiş.

Peki ya sonra? Kelimelere ne olmuş, kadınla erkek kuyunun başında tekrar rastlaşmışlar mı, kuyunun kulağı fısıtılarla gıdıklanmış mı? Bunları bilen, gören, duyan ve anlatan yok. Yazık ki bir koyu karabulut gelmiş konmuş dillerin üzerine.

Gerçi göğün rengine, kuşların yolsuz kalışına, suların kurumasına, rüzgârın yere dökülmesine, sözün kan, kanın söz gibi ölüm üzre akışına bakılırsa bir tahminde bulunulabilir elbet.

N'apmalı? Kerevetlere çıkmadan, muradlara erdirmeden sözü burada bırakmalı.

Hem değil mi ki âlem, bulut bulut; âdem, kuyularda.

YOKUŞ

Gözüyle, dişiyle, diliyle gülendi. Ben, dumanında kaybolan.

Yağmurla yıkanmış kaldırımda, sokak lambasının sarı, kirli, puslu ışıkla çizdiği çıkmaz bir sokakta, dudaklarının arasından göğe yükselen dumanın içindeki bir ah'tım. Yandım. Buz atılmış kadehten bir yudum rakı, taştı. Yudumda bir of'tum. Düştüm.

Kapkara, tüyleri ıpıslak, sıska bir köpek havladı.

Bir kamyonet hırlayarak geçti gitti.

Boyacı sandığını topladı, manav tezgâhı.

Nalbur kepenkleri kapattı, kilidi taktı.

Midyeci, tablayı başına yerleştirip geceye yol aldı.

Çataldaki peynir çoban salatanın suyuna düştü. Bir damla yağ parmağıma sıçradı. Pıt. Parmağımdaki yağı yaladım.

Sandalyesini yola doğru çevirdi. Öbürüne bacaklarını dayadı. Sol eli yanağında; sağ elinde sigarası. Beynine, ruhuna tohum her duman.

Yüzünde bir gözdüm, sesinde bir kulak.

Sığırcık sürüleri geçiyordu üzerimizden. Çatılardaki martılar ciyak ciyak. Atkestaneleri düşüyordu kökü toprakla beton arasında kaybolmuş dev ağaçtan. Pat küt pat küt. Düşer düşmez yarılıyordu her biri karnından. Çatırt.

Sığırcıklar göç ediyor, martılar ciyaklıyor, atkestaneleri düşüyor, köpek havlıyorken bir patırtıkütürtügümbürtüdür koptu. Binalar sağa gitti geldi, sola gitti geldi. Öne, arkaya. Camlar zangırdadı. Parke taşlar hop hop etti. Ağaçların kökleri tir tir titredi mendil kadar topraklarında. Şehir gevşedi, esnedi, gerindi. Ceviz yeşili, kadifesi dökülmüş, kolları çizik bir koltuğa çöktü kaldı.

Çoban salatası bitmişti. Rakı da. Hadi, dedi, hadi kalkalım.

Tütün sardı. İncecik. İkimize.

Islak sokakta, yarılmış atkestanelerini ayaklarımızla ite ite, yuvasına yerleşmiş parke taşlara sıkı sıkı basarak yürüdük. Yokuş yukarı.

Sığırcıklar gitmişti. Ne var ki martılar ciyaklamaya devam ediyordu.

VİRGÜL

Kargaların ağaçların kuytularından çıktığı bir vakit. Gaaak gaak gaaaaak. Yırtılıyor gökyüzü. Bir demir kapının kapanıyor iki kanadı. Küt. Bir. Küt. İki.

Orta yaşlarda iki kişi. Biri, öbürünün tanımlanmış bir şeyi değil belli ki. Tedirgin bir mesafe aralarındaki. Susuyorlar. Birbirlerine bakıp bakıp susuyorlar. Yürüyelim diyor biri, olur diyor öbürü. Yokuştan iniyorlar. Büyük, yıpranmış, grikahvekara binaların arasından geçiyorlar.

Biri, öbürünün koluna gireyazıyor. Kol, şaşkın.

I olarak kalsa mı?

Yoksa zarif bir L'ye mi dönse?

I yok L, yok I I I, yok yok L, aaağğğğ...

I işte I I, hadisene L tabii ki, I git başımdan, L L evet elbette...

Tamam şimdi, L'de bir , o.

Mırıltılar, fısıltılar akıp gidiyor yumurtataşlı arklardan. Sokaktan sokağa geçiyorlar. Yokuşlar bitmiyor. Bak diyor, şu köşede eskiden Madam Katina'nın bakkalı varmış. Biliyorum diyor, okumuştum, hatta felaket akşamında kırmışlar camları kapıları da yağmalamışlar malları, günlerce anason kokmuş mahalle. Ben de diyor, ben de okumuştum o yazıyı. Bu yokuşun bitiminde çorbacı

var, tarihi hem de, içelim mi? Neden olmasın diyor, üşüdüm de biraz.

Kolundaki , ü yokluyor soruyu soran. Eline alyor. Burnuna yaklaştırıyor. Gül, diyor, gül kokuyorsun sen. Kulağına tutuyor. Dinliyor. Bir kalp şakırtısı duyuyor. Dudaklarına yaklaştırıyor. Üfffffffffflüyor içine. Bak diyor, oradayım ben de. Kırmızı, turuncu, turuncu, mavi balıklar zıplıyor yağmur suyunda.

Bir okul zili çalıyor, su arabası geçiyor, akşam simitçisi, bir fren cayırtısı, otobüs homurtusu, korna zırlaması, polis düdüğü cızırtısı derken kilisenin çanları.

Oooo, diyor çorbacı, yoksunuz ne zamandır, hoş geldiniz. İş güç Asım Abi diyor, ancak oldu. Bak misafir getirdim sana. Başlarıyla hafifçe selamlaşarak tanışıyorlar.

Cam kenarına geçiyorlar.

Asım Abi, ortadaki sobaya odun atıyor. Üşümüzsünüzdür diyor, mart poyrazı bu, en serti. Ne alırsınız, ne hazırlayalım size?

İki çorba diyorlar, sırayla, kaynar kaynar.

Gözlerinde bulutlar. Kırmızı mavi balıklar. Ellerinde gül kokusu.

Hımmmm diyor içlerine çekiyorlar dumanı üstünde çorbalarının nane kokusunu.

Kaşıklar kâseye dalıyor çıkıyor dalıyor çıkıyor.

Sence diyorlar aynı anda, susuyorlar.

Önce sen, yok sen söyle önce, hem misafirsin sen bugün, hadi.

Sence, diyor, Madam Katina, ne olmuş Madam Katina'ya o geceden sonra?

LEYAL İLE HİÇKUŞU

Kulağına dayadığı denizkabuğunun vuuuuuuuvlarında yaşarmış Leyal. Uzayan u'lara tutunur uçarmış geceleri. Gündüz olur, avludaki ağacın gövdesine açtığı kovuktan içeri girer, ses çıkarmadan, neredeyse soluk bile almadan akşamı beklermiş. Akşam olduğu, avluya karanlığın ilk damlası düştüğü, zile karışan çocuk sesleri, betonda gün boyu gezinen süpürge hışırtısı, rahathazrol komutları, şafaklarda yüzmekten yorulmayan alsancakların tıngırtısı kesildiği vakit avlu kimsesizliğine kavuşmuş demekmiş. Emin olmak için Leyal, oyuğundan başını uzatır, sağa sola bakar, bir hah dökermiş. Tamam demekmiş bu. Gözleri kocaman kara, sesi içinde çığlık karanlığa uçarmış. Her gece. Aynı delikli umutla.

Hu, hu! Bacalardan, pencerelerden, merdivenlerden, kapılardan, balkonlardan... Huuuuuuuuuuu.

Işıklı gökdelenlere çarpmamaya çalışır çinko çatılarda nefes alır, dikenli tellere saplanmadan her evin kendi gücünce salonlarına kurulmuş lcd ekranlardaki uzman görüşlerine karışan bi çocuk ağlamasını, kapıların çarpılmasını, tokatların yüze inmesini duyarmış. Gözleri tavana gömülmüş bir kadının kupkuru amındaki ağrıyı, gözbebekleri sarı, gözleri koyu mavi, kelimeleri kırık bir erkek çocuğun kıç deliğindeki sızıyı, dudakları kırmızıya

düşmüş, ayakları kapkara küçük bir kız çocuğunun ısırıkla çizilen meme uçlarından damlayan kanları huuuup diye çeksem de şehrin meydanına bırakıversem dermiş.

Huuuuuuuuuuu.

Buzdolaplarının hırıltısına, susmayan ısrarcı telefonlara, yapışkan sırıtışlara, göz süzüşlere, lavobaya dökülen bulaşık suyuna, klozetleri dolduran kusmuklara, sevişme sonrası banyolarının yorgun sularına, kırık dökük cam parçalarına, ortasından sıkılıp ezilmiş bira kutularına, çekirdek kabuklarına, yere tükürülmüş sakızlara, ayak altında ezilmiş izmaritlere sövüp sayanları, tekmeyi basanları, yere çalanları duyarmış da bu ateşe hangi suyu dökse bilemezmiş.

Huuuuuuuuuuu.

Bunlar adam olmazcılar, yeni modeli daha güzel onu alalımcılar, bunları böyle konuşturursan ülkeyi de bölerler adam da keserlerciler, başını örtmek de neymiş sembol bu sembolcüler, türk aile yapısının bozulmasına izin vermeyizciler, eşcinsellik hastalıktırcılar, türkler soykırım yaptı dedirtemezsinizciler, adalet mülkün temelidir yargı bağımsızdırcılar, kanı yerde kalmayacakçılar, en büyük asker bizim askerciler, şehitler ölmez vatan bölünmezciler, devrim şehitleri ölümsüzdürcüler, kadın konuşmacı çağırdık ama kabul ettmediciler, bak görürsün bu reklamla bu roman yok satacakçılar durmaz ha konuşur, sesleri pencereleri, balkonları, bacaları, kapıları, duvarları aşar göğü kaplar akciğer kapasitelerini zorlar hale gelirmiş de Leyal'in nefesi tıkanır, başına ağrılar girer ışık, gecenin memesinden içeri dolup karanlığı sızım sızım sızlatmadan evvel avludaki kovuğuna dönermiş.

İşte böyle yorgun dönüşlerden birinde iyice de yılgın ve bitkinken, bulutlu gözlerinin arasından kıpırdamadan uzaklara bakan yaralı bir Hiçkuşu görmüş. Yanına varmış, cılız, kesik bir sesle dile gelmiş Hiçkuşu: Umudum

demiş, umudum pek delikli; bak şuradaki deniz kabuğunun içinde. Artık uçamam ben! Şu kovukta son nefesimi vereyim, bırak beni.

Leyal konuşmamış. Hiçkuşu'nun gözündeki bulutu kuyruğuyla kaldırmış. Gagasıyla kırmızılar, yeşiller, morlar; karnından reçeller dökmüş günler gecelerce. Bıkmamış usanmamış, şehri hiç dolaşmamış. Gel zaman git zaman, Hiçkuşu kıpırdamış, kanat çırpmaya başlamış. Gözleri ne de kocaman ve parlakmış meğer. Günler geçmiş, kovuklara sığamaz olmuş.

Sesler, sözler yükselip de birbirine en çok karıştığı, avlunun hiç de tenha olmadığı bir vakitte Leyal'in sırtında deniz kabuğu, deniz kabuğunda bir tamam umut, Hiçkuşu'yla gaga gagaya vermiş umudu şehrin üstüne sere sere uçmuş, boşalan kabuğu denize bırakmış, tepeler, dağlar aşa aşa uçmuş da uçmuşlar.

Peki o zaman, neden gökten elmalar düşmemiş, kerevetlere çıkılmamış?

"Dilimi her sözle küçültüyorum
Söz ve dil birlikte bitsin diye
Ama niye
Sessizlikte yavaşlayacak çünkü dünya
Gürültüsü makinelerin susunca."

Elif Sofya, "İşleyişi İşlerin"

"Sen'in dilinden ne varsa atıyorum dışarı
elimde kalan ses."

Asuman Susam, "Ses"

Kar üzerinde kan lekeleri, tek gözlü ceviz ağaçları, kuş doğuran karıncalar, kilise çanları, dile gelen kesikbaşlar, sokak ortasında inciri ikiye bölüp yiyen kadınlar, sıkı sıkıya kapalı naylon perdelerle nakşedilen kara masallar...

Hiçkuşu'nda, coğrafyaya, tene, bedene, sokağa, ev içlerine yerleşmiş sızılar, kanlı yaralar ritmi ve hızı hiç durmadan değişen, kesilen, delinen, şiirle komşu bir dille tek tek açılıyor. Melike Koçak tüm öykülerinde insan özneyi en gerilere çekip güvercinlerin, sardunyaların, köpeklerin, kırkayakların, serçelerin sesini duymaya, onların dilini sökmeye çalışıyor. Kolektif felaketlere, kıyımlara bireysel yerinden, ev içinden, birbirine karışan kahve, tarçın, kan ve yanık kokuları arasından bakarken gündeliğin, iş görüşmelerinin, çağrı merkezlerinin, doktor muayenelerinin yarattığı türlü türlü halin sıkıntısına kafa tutuyor. Neşterle kesilip cımbızla konmuş gibi her kelime yerini buluyor öykülerde; kaygıyı, öfkeyi ve hazzı etraflarını saran onca gürültüden ve karmaşadan uzaklaştırıp merceğinin altına koyuyor.

#coğrafya #aile #kadın #hayvan #erkekegemen #şiddet #beden #doğa #ev

can

canyayinlari.com | f | canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-5618-4

9 789750 756184